

toespraak nov 2021 Mohammed al-Kurd voor General Assembly UN

<https://www.youtube.com/watch?v=nKpIr91MytA>

Mohammed al-Kurd groeide op in Sheikh Jarrah in Oost-Jeruzalem. Toen hij 11 jaar was namen gewapende joodse kolonisten met steun van Israëliische soldaten de helft van het huis van zijn familie in beslag. Het huis van Mohammed werd op een of andere manier een mediaknooppunt. 'Ik was nog maar 11, 12, 13. De gesprekken met journalisten waren voor mij een soort mediatraining.'

Mohammed Al-Kurd is dichter, schrijver en activist. Hij is 21 jaar als hij de Algemene vergadering van de UN mag toespreken.

Toen ik elf jaar was kwam ik terug van school. Ik zag onze meubels op straat liggen in onze wijk Sheikh Jarrah in het bezette Oost Jeruzalem. Overal waren soldaten, agenten en kolonisten. Onze burens schreeuwden en protesteerden. Sommigen moesten opgenomen worden in het ziekenhuis. Kolonisten waren ons huis binnen gevallen en de helft van het huis was in beslag genomen. Zij zeiden dat God bepaald had dat het huis van hen was. Alsof God in immobiliën doet. Nu, meer dan tien jaar later, gaan ze hun werk afmaken. Ondersteund door miljardairs en het Israëliische bezettingsleger, zullen kolonistenorganisaties waarschijnlijk mijn familie uit ons huis gooien.

Het gaat niet alleen om mijn familie.

Honderden, misschien wel duizenden families in onze wijk, in Silwan, in Al-Issawiya en Masafer Yatta, in de heuvels ten zuiden van Hebron en elders, ondergaan dezelfde dreiging van onteigening. Bezorgdheid verteert ons leven, omdat we zomaar dakloos kunnen worden. De VN noemt deze praktijken een oorlogsmisdaad. Ik weet dat het gewoon diefstal is.

Onteigening is de rode draad in ons bestaan als Palestijn.

Mijn grootmoeder werd in 1948 uit haar huis in Haifa verdreven. Honderdduizenden Palestijnen werden tijdens de Nakba uit huis gezet. Mijn grootmoeder vond in de jaren vijftig

onderdak toen de VN en Jordanië huizen bouwde in Sheikh Jarrah. 28 Families werden wettig eigenaar van deze huizen.

De situatie veranderde na de oorlog van 1967. Het Israëliësche leger annexeerde illegaal Jeruzalem. Daarna probeerden organisaties van kolonisten, waarvan sommigen gevestigd in de VS, zonder ophouden de buurt over te nemen.

Wij probeerden deze gedwongen uitzetting voor de rechter aan te vechten. Maar zoals mijn grootmoeder zei: 'Als de rechter je vijand is, waar kun je dan nog een klacht indienen?' Israëliësche landroof wordt door wetten mogelijk gemaakt. Het is zo goed als onmogelijk om hiertegen in beroep te gaan.

De strijd om Sheik Jarrah in te nemen is in de grond van de zaak niet een legaal gevecht. Het is een politiek gevecht. Het maakt deel uit van de systematische inspanning om geheel Jeruzalem deel uit te laten maken van Israël.

Mijn familie en burens weten dit.

Wij weten uit de eerste hand dat de *Israëliësche wetgeving* gemaakt is door en voor hen die onbepaald profiteren van het Israëliësche koloniale regime.

Nu ik hier voor u spreek tracht de advocaat van onze familie een kolonistenrechter te overtuigen om maatregelen te nemen tegen de kolonies.

Het is een groot understatement om te zeggen dat er ongelijkheid en onrecht is in Israël. We moeten spreken van apartheid, een door ideologie gedreven systeem dat kolonisten niets in de weg legt om hun plannen uit te voeren. Onder de dekmantel van zogenaamd democratie dienen deze onrechtvaardige wetten uitsluitend zionistische belangen.

Deze zomer zijn we de straat opgegaan. In onze strijd werden we gesteund door Palestijnen in Jeruzalem en Palestijnen wereldwijd. Onze opstand kreeg de naam *Intifada van de eenheid*. De situatie escaleerde. Het bezette Gaza werd aangevallen. Over de hele wereld kwamen demonstraties om ons Palestijnen te ondersteunen in ons recht op bevrijding en dekolonisatie. Maar een paar maanden later is de aandacht van de wereld verslapt. Onze situatie is echter niet veranderd. Onze buurt werd drie maanden afgesloten door het Israëliësche leger. De aanhoudende beperkingen hadden een verstikkende uitwerking op ons leven als Palestijn. Tegelijkertijd konden gewapende Joodse kolonisten, die onze huizen in beslag genomen hebben, vrijuit door de straten wandelen. Ze werden niet ondervraagd. Ze zijn straffeloos. Iedere nacht patrouilleren ze arrogant met hun wapens door onze straten. Ze worden beschermd, ja aangemoedigd door dezelfde troepen die onze Palestijnse samenleving lam leggen.

Ik moet het hebben over de miljoenen inwoners van de bezette Gazastrook. Ze leven in een open lucht gevangenis.

Ik moet het hebben over de duizenden Palestijnse politieke gevangenen.

Ik moet het hebben over mijn buurman Murad Attieh, een onderwijzer in het basisonderwijs die weggerukt werd uit zijn familie en gevangen gezet werd. Hij werd geslagen en vals beschuldigd, alleen omdat hij zich verzet tegen de etnische zuivering, die gaande is.

Wat kan ik vandaag zeggen, dat niet al eerder gezegd is?

Hoeveel Palestijnse sprekers hebben hier niet achter dit kathedraal plaatsgenomen? Ze hebben het gehad over de gebroken beloftes en niet uitgevoerde VN resoluties.

Hoeveel gruweldaden zijn hier niet aangehaald? U bent er goed van op de hoogte, maar u blijft het naast u neer leggen.

Iedere Palestijn stelt op een gegeven moment in zijn leven vast, dat de Nakba niet iets is uit het verleden. De Nakba gaat door als de verblijfsvergunning van Palestijnen in Jeruzalem wordt ingetrokken. Het alarm gaat bij ons van binnen af als arabische naambordjes in de straten worden verwijderd. We raken uitgepunt door de doorlopende vernederingen. Als je niet uit je huis wordt gezet, dan wordt je huis wel met de grond gelijk gemaakt. Als je niet gevangengezet bent, dan wordt je wel beschoten in de straten. Als je niet neergeschoten wordt, dan is er wel een drone in de lucht. En als het geen bom is, is het wel verbanning. Ik heb er genoeg van om iedere dag opnieuw over gewelddaden te spreken, om nieuwe manieren te bedenken die beschrijven wat overduidelijk is.

De situatie in onze wijk Sheikh Jarrah is niet moeilijk te doorgronden. Het is het resultaat op kleine schaal van 70 jaar kolonialisme van de zionistische staat Israël.

Dit is geen theoretisch verhaal. Men wil ons uit onze huizen gooien, zodat kolonisten ze in bezit kunnen nemen met hulp van het regime, dat gewelddadige steun verleent aan de transfer, waarbij wij Palestijnen plaats moeten maken voor een ander volk. *Het kan mij niet schelen als mensen zich nu beledigd voelen.* Koloniaal is de juiste benaming voor een staat, die samenspannt met gewelddadige kolonisten. Een staat waarvan de regering samenwerkt met kolonistenorganisaties. Een staat, die een juridisch systeem heeft ontwikkeld, waardoor onze huizen opgeëist kunnen worden. Een staat, die in de Natiestaatwet nederzettingen beschrijft als 'een nationale waarde'. De honger naar Palestijns land zonder Palestijnen is in 70 jaar tijd nog steeds niet gestild.

Ik heb geen vertrouwen in de Israëlische rechtspraak. Het is een onderdeel van de koloniale staat. Ik verwacht evenmin een tussenkomst van regeringen die zwaar medeplichtig zijn aan het Israëlische koloniale project.

Ik geloof wel in mensen, burgers over de hele wereld, die druk uitoefenen op hun regering. Regeringen, die in de grond van de zaak de Israëlische politiek van etnische zuivering onvoorwaardelijk steunen.

Straffeloosheid en oorlogsmisdaden zullen niet stoppen door verklaringen. Evenmin door tweets van bezorgdheid. We hebben herhaaldelijk verwoord welke politieke maatregelen moeten worden genomen: boycots en sancties op regeringsniveau.

Het probleem is niet onwetendheid, maar nalatigheid.

De VN heeft 53 resoluties aangenomen die kritisch zijn over Israël. Meer dan de helft van de Veto's van de VS zijn gunstig voor Israël.

Hoe lang laten we Israël straffeloos bij zijn militaire bezetting?

Onderhandelingen zullen geen vrede brengen.

Een eind maken aan de straffeloosheid, dat zal tot een keerpunt leiden.

Als wij nadenken over de gruweldaden van onze menselijke geschiedenis hebben we vaak achteraf een gevoel van *morele helderheid*. Maar we vergeten dat toen deze gruweldaden plaatsvonden ze legaal waren. In de tijd zelf vond men de situatie vooral complex. We denken dat als wij er toen in de geschiedenis bij waren geweest, dat we dan de goede kant gekozen zouden hebben.

Vandaag hebben we de mogelijkheid om de goede kant van de geschiedenis te kiezen.

Ik vraag u om moedig te zijn.

Zonder een vrij Palestina zal er niets veranderen.
Ik weet dat de bezetting zal eindigen.
Wat moreel niet verdedigbaar is zal ophouden te bestaan.
Diktaturen zullen te gronde gaan.
Er zal victorie zijn voor de Palestijnse zaak.
Er zullen musea komen die een eerbetoon zullen bieden aan onze strijd.
Er zullen gedenktekenen zijn en standbeelden als erkenning van waar wij voor vechten.
Het lijden van het Palestijnse volk zal erkend worden.
Ik hoop alleen dat dit zal gebeuren als wij Palestijnen nog in ons land leven.
We verdienen gerechtigheid en bevrijding terwijl we nog leven.
We verdienen het om ons land terug te krijgen.